

for en Kommission: det er muligt at fiske deroppe, men for alle Guders Skyld kom ikke for tidligt, lad endelig de andre tage, hvad de skal have, før vi kommer!

I een Henseende har Udvalget dog sagt noget fornødt, synes jeg. Det siger nemlig, at Adgangen til den grønlandske Kyst og Ret til at fiske indenfor Søterritoriet, i hvert Fald dér, hvor Grønlænderne ikke selv fisker, er en Betingelse for, at der fra Danmarks Side kan drives Fiskeri paa Grønland. Udvalget har Ret i, at dette sikkert er en Betingelse, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, at man gør, hvad man kan, for at danske Fiskere kan faa Adgang til det grønlandske Søterritorium, i hvert Fald i det Omfang, som Udvalget her nævner. Det er jo dog meningsløst, at dette kæmpe-mæssige Land, som har saa rige Fiskemuligheder, skal være forbeholdt Grønlænderne, som aldeles ikke kan udnytte dem. Resultatet bliver blot, at andre Nationer gaar op og tager disse Fiskemængder, og det var da kun rimeligt, at danske unge Mænd fik Lov til at optage dette Arbejde.

Det er i den Grad fuldkomment med Fiskeriet her i Landet, at Fiskerne ikke trænger til Oplysning, hvis man kan tro Kommissionens Beretning, hvor der findes 11 Linier om Oplysningsarbejdet. Det er ganske overflødig, siger Kommissionen, at præke Oplysning for Fiskerne. Det behøves ikke. „Faguddannelse er ikke paa-krævet.“ Den Højskole, de har haft, er gaet i Stykker, men heller ikke det sørges der over, det gaar nok sin Gang alligevel. Magen til idylliske Erhvervsforhold har man dog sikkert ikke i noget andet Erhverv her i Landet.

Kommissionens Formaal var at undersøge Fiskeriindustrien, og det har den for saa vidt ogsaa gjort, men uden at stille noget egentligt Forslag. Der er for Øjeblikket sysselsat 885 ved Fiskeriindustrien her i Landet, de kan ikke producere tilstrækkelig Konserves til vort eget Forbrug, og vi indfører aarligt 1 Mill. kg Konserves og 3 Mill. kg saltet Sild. Naa, Silden kunde vi da selv fiske og salte, den behøvede vi i det mindste ikke at gaa udenlands for at faa. Og hvorfor skulde vi for Resten ikke producere Konserves til Udførsel? Det kunde vi da ogsaa meget godt; vi fanger nu ikke saa faa Brislinger i Limfjorden, men de sælges meget ofte til Norge og forarbejdes dér, for, som det hedder i Betænkningen: de er vanskelige at forarbejde. Ja, det er de maaske nok, men vi har jo Vanskeligheder her i Verden for at overvinde dem.

Der siges, at Sildeolie- og Fiskemelsfabrikker ikke kan anbefales, da vi savner de store Mængder af Affaldsfisk. Ja, det er rigtigt, og det skal ikke bebrejdes Betænkningen, at den siger det. Men hvorfor savner vi Affaldsfisken? Det er, fordi vi ikke har Storfiskeri, fordi vi ikke sender store Skibe ud til Færøerne, Island og Grønland. Hvis vi gjorde det, saa havde vi Affaldsfisk i Mængde, og saa havde vi Storindustri med Fremstilling af Konserver. Og det var det, Kommissionen skulde have anbefalet, at vi gik til et saadant Storfiskeri, i Stedet for at udkaste alle de Betæneligheder. Jeg tror, at Teologerne somme Tider driller hinanden med, at de har faaet Betænelighedernes Naadegave. Man maa sikkert sige, at denne Kommission i høj Grad har faaet Betænelighedernes Naadegave. Betænkningen synes skrevet med grædende Taarer over, at man tænker paa at udvide det idylliske Fiskerierhverv her i Landet.

I Modsætning til dette Grædekoneprodukt gør Generalkonsul Ydes Bog et ganske forfriskende Indtryk. Det er en Bog, der anbefaler, at man gør Forsøg med Storfiskeri ved Færøerne, Island og Grønland, den er statistisk underbygget og er baaret af Begejstring og Tro paa Sagen — og det er netop det, vi skulde have frem i en saadan Sag. To Ting kræves, for at et saadant Forsøg kan gøres: Det er Mandskab og Penge. Hvorledes det gaar med Pengene, skal jeg ikke kunne sige, men jeg vil gerne henstille til det højtærede Ministerium, at det, hvis der kommer Andragende fra praktiske Folk, som vil forsøge et saadant Storfiskeri, da stiller sig velvilligt dertil og yder det fornøden Støtte. Og hvad Mandskabet angaar, vil jeg sige, at det i hvert Fald meget let kan skaffes.

Mændene findes i Vestjylland, paa hele Vestkysten omtrent, i hvert Fald ved Ringkøbing- og Stadil-Fjorde. Dér opvokser mange unge Mænd, som begynder med Fiskeri, saa snart de kan gaa og staa næsten; saa snart de kan ligge i en Baad, kommer de ud at fiske. Familierne deroppe er meget talrige, et Dusin Børn i en Familie hører ikke til Sjældenhederne, Snesen er ogsaa ofte fuld, og der er altsaa mange unge Mænd, som nok kan gaa paa Fiskeri. Det gør de ogsaa nu, de kommer vandrende ned til Esbjerg i store Skarer, og en stor Del af de Fiskere, vi har i Esbjerg, stammer deroppe fra. Der kan skaffes Mandskab til alle de Baade, man vil kunne udruste, og godt trænet Mandskab, som er udmærket til et saadant Fiskeri, Mennesker, som mange Gange staar og ikke ved, hvor de skal vende